grootsche restauratieplannen door hem reeds vroeger ontworpen (waaronder dat van de Albaye de la Cambre de Brussel, hetwelk op de Gentsche tentoonstelling de algemeene bewondering tot zich trok) — na dit alles komt nu dit boek schitterend getuigen, welk een begaafden gast wij in den bouwmeester Van der Swaelmen binnen onze landgrenzen herbergen. J. S.

De ontijdige Jubilaris

:: DOOR JOB STEYNEN ::

Daar zat Hermans, de rekening-courant-boekhouder, gewoon-weg aan zijn lessenaar, en hield zich of hij van den prins geen kwaad wist. Toen de telegrambesteller het groote voorkantoor was binnengekomen, had hij, Hermans, met een doodleuk gezicht zijn legde het voor zich op zijn schrijftafel of het zoo niks was, en werkte verder.

De klerken wisselden vele en snelle signalen van verstandhouding, maar niemand sprak nog een woord. De spanning verergerde echter, toen een tweede telegram met dezelfde bestemming deze rustige arbeidzame omgeving werd binnengedragen, en de adressant het geval op dezelfde hooghartig geblaseerde wijze had afgewikkeld.

„Nee maar, hij is zeker jarig," opperde de binnenlandsche correspondent halfluid, en zijn assistent, een bleek en blond jonkman met brutale blauwe oogen, zei recht op den man, op den geblaseerden man, af: „Ben u jarig, mijnheer Hermans?"

De aangesprokene hield zich koest, negeerde den jonkman, maar als deze zijn vraag herhaalde, antwoordde Hermans zoo beknopt als het maar kon.

„Neen," zei hij.

De jonkman ging weer zitten, en allen werkten weer voort. Niemand was er verder op ingegaan, want zoo er één daar leven den eenentwintigsten Juni noemde. En ook hij trad naderbij.

„Je hebt een zoon gekregen, beken maar," deed luidruchtig Moorman, de oudste machineschrijver, en verliet voor een wijle zijn Hammond om zich bij het groepje te voegen.

„Of een dochter?" opperde een ander.

„Of een zoon en een dochter?" vischte weer een ander.

„Of twee zoons? of twee dochters?"

„Of drie ...."

„De kinderen zijn de wereld nog niet uit ....."

Zoo klonken de uitroepen om de ooren van den geheimzinnigen Hermans, die er waarlijk schik in scheen te hebben, dat zijn persoonlijke aangelegenheden zoo'n belangstelling vonden. Een heel hoopje collega's stond om hem heen, en lachend en fluisterend poogden al die menschen er achter te komen water met hem, Hermans, aan de hand was. Mijnheer Reeders, de collega, die altijd een schoon boord droeg, en nooit zonder manchetten was, waarom men hem den weidschen bijnaam van „de aristocraat" gegeven had, was met de bij dien bij.

Rembrandt's „Nachtwacht".

Wij brengen hierboven een reproductie van Rembrandt's bekende meesterwerk „De Nachtwacht", na de regeneratie der vernis, met groote zorg door den heer H. Heydenrijk in Juni 1916 in het Rijksmuseum verricht. *(foto Bern. F. Eilers.)*

pen maar weer eens ingedoopt en was onverstoorbaar voortgegaan met zijn arbeid: het trekken van pikzwarte brutale kanjers van schrijfletters bovenaan de bladzijden van zijn boek.

„Hèrrèmàns," riep de besteller door het vertrek heen, en de jongen die aan de groote loketdeur geposteerd was, nam het telegram aan, en bracht het den adressant, die vrijwel het achterste zat van de meer dan twintig klerken in het ruime vertrek. Nieuwsgierig rekten de collega's te allen kant hun halzen, en richtten de oogen onwrikbaar als lenzen van statief-camera's op den collega, die daar zoo opzienbarend tot het mikpunt van een privé-telegram gekozen was. De voor 'n oogenblik ook eens belangwekkende man deed of hij niets bemerkte, zijn nieuwsgierige collega's niet, en den loketjongen niet, ja, men zag het hem aan dat hij liefst ook het telegram zelf straal genegeerd had, maar dat leek hem toch zeker de ostentatie der geblaseerdheid te ver gedreven. Hij opende het en zijn oog rustte een ondeelbaar oogenblik bij wijze van lezen op den inhoud. Dan vouwde hij het weer, op kantoor weinig toeschietelijk en met alles wat zijn privé leven betrof geheimzinnig was, nu dan was het die Hermans. Stroef en eenzelvig in de hoogste mate, sprak hij niet meer dan uiterst noodzakelijk; de weinige woorden, die de man met zijn collega's gewisseld had; waren te tellen, een suffig groetje dagelijks bij het komen en een bij het gaan, daarbij bleef het; vandaag had hij ook nog een keer „neen" gezegd, was op zijn manier nog spraakzaam geweest.

„Hèrrèmàns," klonk het weer, en het derde telegram werd aangebracht. Het werd te mal; niemand kon het nu meer onder zich houden. Wel bedisselde de adressant alles weer met een opvallende vertooning van onverschilligheid, doch tevergeefs.

„Het loopt nu toch de spuigaten uit, Hermans," begon een oudere collega, de expediteur Silleman, en terwijl hij naar den lessenaar van den aangesprokene kuierde, praatte hij verder: „Bèn je jarig of bèn je niet jarig? Hoe zit het?"

„Vier je je koperen bruiloft?" vroeg de slungel Ewijk, de kassier, die zoo lang was dat men hem in het dagelijksch naam passende voornaamheid van zijn kruk gedaald, en ook hij naderde het troepje om er ook het zijne van te hebben.

Maar juist als hij ter plaatse aankwam, gebeurde er iets, dat alle telegrammen ter wereld tot akelige onbenulligheden maakte: er werd een bloemstuk binnengedragen. Een bloemstuk van rose rozen, met lichtblauwe vergeet-mij-nieten afgewisseld, en met zeegroene linten omstrikt. Het effect hiervan was levensgevaarlijk. Sommigen sloeg de schrik onmiddellijk in de beenen; anderen weer openden hun mond van verbazing zóó wijd, dat het wel leek of zij het aangeboden bloemstuk langs dezen weg tot zich wilden nemen; weer anderen bloosden van het hoofd tot de voeten; nog weer anderen verbleekten dermate dat hun facies wel gipsen afgietsels van hun voormalige gezichten geleken; men maakte de wonderlijkste gebaren van verrassing, lachte, juichte, ginnegapte, mompelde, of gierde het uit.....

Met een flauwen glimlach nam de gevierde man het bloemstuk aan, en heesch het vóór zich op den lessenaar, naast de telegrammen. Tevergeefs poogden zijn collega's de uitdruk-